

Arrest

nr. 56 674 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 5 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Diezelfde dag levert een onderzoek van de vingerafdrukken een overeenstemming met vingerafdrukken genomen in Frankrijk op (Hit Eurodac van 5 oktober 2010).

Op 24 november 2010 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten.

De Franse autoriteiten gaven hun akkoord tot terugname op 26 november 2010 bij toepassing van artikel 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: Dublinverordening)

Op 17 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten K. S.
geboren te V., op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 05/10/2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene zou een dag eerder in België zijn toegekomen. Betrokkene verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 06/08/1961.

Uit het Eurodacverslag van 05/10/2010 blijkt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen in Frankrijk op 29/09/2010 (Eurodac hit 2). Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 25/10/2010 dat hij op 25/08/2010 uit Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) is vertrokken en via Moskou en Kiev (Oekraïne) naar Frankrijk is gereisd. Op 27/09/2010 zou hij aangekomen zijn in Frankrijk. Betrokkene verklaart dat hij er even werd vastgehouden op de luchthaven. Daarna zou betrokkene per taxi naar België zijn gekomen waar hij op 05/10/2010 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken samen met zijn vrouw K. R. (°21/04/1975) en hun zes minderjarige kinderen.

Op 24/11/2010 werd een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten verstuurd. De Franse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26/11/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Ook voor zijn vrouw en hun zes minderjarige kinderen werd een terugnameakkoord bekomen van Frankrijk. Frankrijk heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voorvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Frankrijk kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt hij dat hij van in het begin van plan was om in België asiel te vragen omdat het een rechtvaardig land is. Frankrijk neemt, zoals eerder vermeld, net als België, een beslissing over een asielaanvraag op basis van de Conventie van Genève van 28/07/1951 en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielerzoek meer waarborgen in België dan in Frankrijk zou genieten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Betrokkene verklaart dat zijn zus vermoedelijk in België verblijft. Gezien betrokkene slechts een vermoeden heeft van haar verblijf in België en evenmin weet waar ze dan zou verblijven, is een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of 15 van de Verordening derhalve niet aan de

orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een bijkomend stuk neer, met name een brief van haar zus.

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd en stelt vast dat verzoekende partij bovendien niet aantoonde waarom zij dit stuk niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met dit stuk geen rekening worden gehouden en wordt het ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *"schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 7 en 15 van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003."*

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt:

"Betrokkene verklaart dat zijn zus vermoedelijk in België verblijft. Gezien betrokkene slechts een vermoeden heeft van haar verblijf in België en evenmin weet waar ze dan zou verblijven, is een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of 15 van de Verordening derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa "

Dat verweerder daarmee de feitelijke situatie manifest verkeerd ingeschat heeft;

Dat verzoeker weldegelijk een zus heeft die in België als vluchteling erkend werd en thans de Belgische nationaliteit heeft, te weten L. M. (stuk 2);

Dat de bloedverwantschap 2de graad blijkt uit de voorgelegde geboorteaktes (stukken 3 en 4):

Dat artikel 7 van de Verordening van de Raad nr 343/2003 dd. 18.02.2003 bepaalt: Artikel 7

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

Dat het in de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker noodzakelijk is om ook het asieldossier van zijn zus te raadplegen en na te gaan of de zus van verzoeker destijds naar haar broer verwezen heeft;

Dat de bestreden beslissing dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel schendt;

Dat verder artikel 15 van de Verordening van de Raad nr 343/2003 dd. 18.02.2003 bepaalt:

Artikel 15

1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven;

Dat in de bestreden beslissing zondermeer artikel 15 van de Verordening van de Raad nr 343/2003 dd. 18.02.2003 wordt uitgesloten, terwijl in casu minstens humanitaire omstandigheden aan de orde zijn en onderzocht behoren te worden, nl. hereniging van familieleden;

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook artikel 8 van het EVRM. De beslissing tot terugverwijzing naar Frankrijk is niet proportioneel aan het nadeel dat de beslissing meebrengt voor verzoeker, te weten het feit dat verzoeker in Frankrijk niets of niemand kent, de taal niet kent, tegenover het feit dat verzoeker in België een zus heeft, deze zus verzoeker materieel en immaterieel kan bijstaan, deze zus

Nederlands spreekt en verzoeker kan begeleiden in de asielprocedure en integratie, verzoeker het noodzakelijk acht voor zijn asielprocedure om het asiel dossier van zijn zus te raadplegen;"

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidbeginsel en van de artikelen 7 en 15 van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Verzoeker meent dat de beslissing de feitelijke situatie manifest verkeerd heeft ingeschat omdat hij wel degelijk een zus heeft, L. M., die in België als vluchteling erkend werd.

Artikel 7 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

Artikelen 7 dient in samenhang te worden gelezen met artikel 2 van de Dublin II Verordening om te weten wat verstaan dient te worden onder 'gezinslid'.

Artikel 2 van de Dublin II Verordening bepaalt: "Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder: i) "gezinsleden": voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;"

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat zij geen rekening diende te houden met de bewering van verzoeker als zou hij een zus in België aangezien zussen en broers geen deel uitmaken van de gezinsleden zoals bedoeld in artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening. De verwerende partij heeft aldus niet kennelijk onredelijk gehandeld door te stellen dat verzoeker niet behoort tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening en dat bijgevolg een asielbehandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 7 van de Dublin II Verordening niet aan de orde is. Evenmin toont verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 15 van de Dublin II Verordening.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008);

Artikel 15 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. (...)

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.

Wat betreft de humanitaire clausule waar verzoeker naar verwijst, dient te worden opgemerkt dat de Belgische staat niet kan worden verplicht zijn asielaanvraag te behandelen. Dit blijkt duidelijk uit de voornoemde Europese verordening, waarin een mogelijkheid wordt geschapen om in bepaalde gevallen een asielaanvraag te behandelen, maar geen verplichting wordt opgelegd om dit effectief te doen, wanneer andere staten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, in casu Frankrijk, conform de criteria die worden vermeld in voornoemde Europese verordening. In artikel 15, alinea 1 van de voormelde verordening staat duidelijk het woord "kan" en niet "moet". Het is immers niet verzoeker die bepaalt welke staat haar asielaanvraag zal behandelen, (cfr. R.v.St., nr. 125.747, 27 november 2003 en RVV, arrest nr. 3293 van 29 oktober 2007)

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende"™ zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker vervolgens melding maakt van een schending van artikel 8 EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij en zijn zus als een 'gezin' dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Mocht dit vooralsnog weerhouden worden, kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing er in ieder geval niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch enkel dat verzoeker wordt overgedragen aan de bevoegde lidstaat Frankrijk.

De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn familie zou worden gescheiden, waardoor artikel 8 EVRM geenszins geschonden werd.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen: "Gelet op al deze elementen, is

er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.” In de motivering van de bestreden beslissing worden de juridische en de feitelijke grondslag vermeld.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritissteert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht zal gepaard gaan met het onderzoek van de aangevoerde schendingen van de artikelen 7 en 15 van de Dublinverordening.

De verzoekende partij betwist niet dat haar vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen voorafgaand aan het indienen van haar asielaanvraag in België. Zij betwist evenmin dat zij via Frankrijk België binnenkwam. Evenmin weerlegt de verzoekende partij het determinerend motief dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 10.1. van de Dublinverordening. De verzoekende partij meent dat zij zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 7 van de Dublinverordening, hetzij dat zij zich minstens kan beroepen op de in artikel 15 van de Dublinverordening vervatte humanitaire clausule.

Zoals de verwerende partij opmerkt dient onder gezinslid te worden verstaan deze leden van de familie zoals opgesomd wordt in artikel 2 van de Dublinverordening, door de verwerende partij juist geciteerd. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat de zus die in België zou wonen nog deel uitmaakte van haar gezin of een gezinslid is in de zin van artikel 2 van de Dublinverordening. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van artikel 7 van de Dublinverordening aan, daargelaten de vaststelling dat evenmin kan besloten worden, gelet op de beperkte gegevens waarover de Raad beschikt, of de zus een erkend vluchteling is geweest of op basis van andere redenen een legaal verblijf in België verkreeg nu zij thans over de Belgische nationaliteit beschikt, volgens de door de verzoekende partij bij het verzoekschrift toegevoegde stukken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 15 van de Dublinverordening betreft, merkt de Raad op dat dit artikel de verwerende partij geen verplichtingen oplegt. Het staat de verwerende partij vrij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid te oordelen of zij deze humanitaire clausule wenst toe te passen. Uit het gedane Dublinverhoor blijkt dat de verzoekende partij niet wist waar haar zus woonde zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij geen gebruik maakte van artikel 15 van de Dublinverordening, te meer de verzoekende partij op de vraag of er een specifieke reden was om precies in België een asielaanvraag in te dienen, antwoordde: *“Ik was vanaf het begin van plan om asiel aan te vragen in België, het is een rechtvaardig land.”*, waaruit evenmin kon afgeleid worden dat de aanwezigheid van haar zus in België cruciaal was voor het indienen van een asielaanvraag in België in plaats van in Frankrijk.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM aan. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

In casu wijzen de volgende elementen er eerder op dat de zus die de verzoekende partij voorwendt in België te hebben geen deel uitmaakt van het gezin van de verzoekende partij: tijdens haar verhoor wist zij niet waar haar zus woonde wat impliceert dat zij geen contacten met haar had en de stukken die de verzoekende partij bijbrengt en die het vluchtrelaas van haar zus zou moeten aantonen, maken evenmin gewag van enige relatie met de verzoekende partij. De verzoekende partij gaf als reden om in België een asielaanvraag in te dienen dat België een rechtvaardig land is en betrok bij deze reden geenszins de familieband met haar zus. Met de loutere bewering dat de verzoekende partij een zus heeft die haar materieel en immaterieel kan bijstaan, de zus Nederlands spreekt en haar kan begeleiden bij de asielpcedure toont de verzoekende partij niet aan dat zij met haar een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM dat zij dan ook niet dienstig kan aanvoeren. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging opgelegd door artikel 8 EVRM heeft gedaan door in de bestreden beslissing erop te wijzen dat voor de echtgenoot en kinderen een zelfde beslissing is genomen en door erop te wijzen dat de verzoekende partij slechts vermoedde dat haar zus in België verbleef en haar adres niet kende. Bovendien maakte de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geenszins kenbaar dat haar zus een in België erkende vluchteling zou zijn of dat zij inmiddels de Belgische nationaliteit bezit. In casu kan er niet worden besloten dat er sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De beschouwingen die de verzoekende partij meedeelt per brief van 25 december 2010, evenwel ontvangen op 7 januari 2011 door de Raad, die betrekking hebben op het asielaanvraag, de ervaring in Frankrijk en België, de integratiebereidheid en de hulp van de zus doen aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst erop dat het hem niet toekomt de opportuniteit van de bestreden beslissing te beoordelen.

Evenmin legt de verzoekende partij uit waarom het cruciaal is het asielaanvraag van haar zus te raadplegen en op welke basis dit "recht" zou kunnen geëist worden.

Bijgevolg besluit de Raad dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin werd een schending van de artikelen 7 en 15 van de Dublinverordening aangetoond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de

verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN